

Náruč plná vášně

Lynsay Sands

Mužské hlasy, smích a šramot vyrušily Murine ze spánku. Otočila se na záda, zhluboka se nadechla a ulevilo se jí, že je to možné. Měla dojem, že se nenadechla už celou věčnost. Probrala se asi pětkrát a vždy zjistila, že je pevně přitisknutá k mužské hrudi a nemůže dýchat. Pokaždé to v ní vyvolalo paniku, což ji spolu s nedostatkem kyslíku znovu uvrhlo do bezvědomí.

Teď však už nebyla v teplém vězení bez vzduchu, vlastně jí bylo trochu chladno. Nechápat se zamračila, otevřela oči a uviděla noční oblohu.

Její pozornost upoutal hlasitý výbuch smíchu. Sklonila tedy hlavu a zadívala se na tmavé siluety, jež se rýsovaly na pozadí malého ohně. Velcí, rozložití muži, určitě Skoti, uvědomila si, když si prohlédla jejich oblečení. Muži, kteří ji ukryli před zbrojnoši jejího bratra. No ano, byla si téměř jistá, že to jejich vůdce ji tak pevně držel v sedle před sebou. Nesnažil se jí dech vyrazit úmyslně, a naštěstí nezemřela, jak se nejednou obávala, když se probudila a zjistila, že z nedostatku vzduchu znovu ztrácí vědomí.

Smích utichl a Murine odtrhla pohled od mužů, aby se rozhlédla. Ležela pod velkým stromem, jehož kmen měla za zády. Někde z lesa za ním slyšela nezaměnitelné zvuky koní, poblíž plápolal oheň, ale všude jinde panovala taková tma, až málem uvěřila, že oslepla. Byla podmračená noc a jediné světlo poskytovaly plameny ohničku, což byla smůla, protože Murine pocítila silnou potřebu ulevit si.

S mrzutým výrazem se posadila a pak se s námahou zvedla na nohy. Zaskočilo ji, že se jí trochu točí hlava, jenže nebylo se čemu divit – celý den hladověla a k tomu nemohla volně dýchat. Natáhla ruku a přidržela se stromu, dokud nejhorší závrať nepřešla, pak co nejtišeji zašla pár kroků do tmy vlevo a natahovala ruce před sebe. Byla si téměř jistá, že koně má po pravici, ale v té tmě se mohla snadno zmýlit. Nechtěla do nich narazit, vyplašit je a skončit pod jejich kopyty.

Místo teplého boku nebo zadku koně však nahnátla kmen jiného stromu. Murine si oddechla a silný strom obešla, dokud jí oheň nezmizel z dohledu. Nechtěla jít dál a ztratit se ve tmě, a tak si vykasala šaty, dřepala si přímo tam a přitom úlevně vzdychla. Následoval vyděšený výkřik, protože jí do tváře šfouchlo něco teplého a mokrého; hned nato se převálila na zem.

Když noční vzduch prořízl výkřik, muži ztichli a Dougall se otočil; ve tmě pátral očima po lady Danvriesové, kterou položil ke stromu za nimi.

Zaklel, když ji nezahlédl, vytáhl z ohně hořící poleno a vyskočil na nohy. I jeho bratři vstali. Dougall použil poleno jako provizorní pochodeň a vydal se směrem k místu, odkud se ozval křik. Někde nalevo od koní, pomyslel si a zpomalil, když k němu ze tmy dolehl ženský hlas.

„Ach, Henry! Proboha, tys mě vyděsil k smrti. Nech si to pitomé olizování, nech mě být.“

Dougall se zastavil. Henry? Olizování? Jela snad lady Danvriesová na té krávě za milencem?

Pokud ano, ten muž je sledoval. Nejspíš čekal, až nebudou ve střehu, aby se k ní mohl připlížit. Zdálo se, že není tak nevinná, jak vypadala, což ho nepochopitelně zklamalo.

Stiskl rty a vyrazil odhodlaně dál, ale za pár okamžiků jeho pochodeň osvětila scénu, na niž neměl hned tak zapomenout. Lady Danvriesová ležela na boku v trávě a odrážela krávu, která stála nad ní a snažila se jí olíznout obličej, jako by šlo o nějaký pamlsek. Ne krávu, býka, opravil se v duchu, když si všiml rohů, protože zvíře zvedlo hlavu a upřelo velké, lesklé oči na něj.

„Vypadá to, že nás její kráva sledovala,“ zasmál se za ním Conran. Dougall se ohlédl a viděl, že všichni bratři už se baví pohledem na lady Danvriesovou.

„Ach, mylorde.“ Lady Danvriesová se vyškrábala na nohy; přidržela se přitom rohu býka, rychle si urovnala sukně a potom se s bolestným výrazem

obrátila k Dougallovi. „Já jsem se tu jen...“ Neurčitě mávla rukou k lesu a zdálo se, že se červená, i když ve tmě to bylo těžké poznat.

„...se tu jen válela se svojí krávou,“ dokončil za ni Dougall a v koutcích mu zaškubalo.

„To určitě ne,“ odsekla. „Kromě toho je Henry býk.“ Pohládila zvíře po tlamě, jako by chtěla zmírnit urážku, že ho někdo nazval krávou. „Vypíplala jsem ho z telátka. Narodil se malinkatý a ve stáji se řeklo, že z něj nic nebude. Ale já si ho vzala na hrad a starala se o něj sama. Teď z něj roste pěkné, velké zvíře.“

„Vysmíváte se nám?“ Conran se náhle postavil vedle Dougalla a tvářil se podrážděně.

Lady Danvriesová se mírně zamračila. „Ne. Opravdu jsem ho vychovávala sama a je to vážně býk.“

„O býka nejde, paní. Tím, jak mluvíte,“ řekl Dougall tiše, protože pochopil, na co se Conran ptá. Dřív si toho nevšiml, ale dívka mluvila skotským nářečím. Když pochopil, jak je stále zmatená, vysvětlil: „Jste Angličanka a napodobujete naši řeč, lady Danvriesová.“

Murine vytřeštila oči a hrdě se napřímila. „Já nejsem Angličanka. A nemenuji se Danvriesová. Montrose Danvries je můj nevlastní bratr. Jsem lady Murine Carmichaelová. Můj otec byl Beathan z klanu Carmichaelů.“

„Murine Carmichaelová?“ Conran se nadechl, jako by spatřil jeden z divů světa, což Dougall naprosto chápal, když si uvědomil, s kým si vlastně povídají.

„Murine od naší Saidh?“ ozval se Alick.

Murine se na něj rychle podívala. „Saidh Buchannanové? Vy ji znáte?“

„Jestli ji známe?“ zopakoval Geordie pobaveně. „No, to bych řekl.“

„Jsme její bratři,“ oznámil Alick. „Já jsem Alick Buchannan a tohle jsou moji starší bratři Geordie, Conran a Dougall.“

„Ach,“ vydechla Murine s úlevným výrazem ve tváři. Hned se však zase zděsila, protože Alick k ní náhle přiskočil, popadl ji do náruče a zvedl ji ze země.

„Děkuji, děkuji, děkuji,“ šeptal šťastně a pohupoval s ní.

„Přestaň, Alicku. Z toho, jak s ní houpáš, se jí jen zatočí hlava,“ řekl Geordie a pak k ní také přistoupil, aby ji objal. I on ji zvedl ze země, ale nehoupal s ní, nejspíš jí jen vyrazil dech.

„Děkuji ti, paní. To, co jsi pro nás udělala, ti nikdy nemůžeme oplatit.“

„Och,“ ozvala se Murine chabě, nejistě poplácala Geordieho po zádech a špitla: „To je v pořádku.“ Očividně netušila, za co jí muži děkují.

Geordie ji opatrně postavil na nohy a jeho místo zaujal Conran.

„Ano, děkuji.“ Conran ji také objal, ale už obezřetněji – nechal ji stát na nohou a pevně ji k sobě přitiskl. „Saidh nám vyprávěla, co se stalo s tou harpyjí, která se pokusila zabít lady Sinclairovou.“

„Aha!“ Murine konečně pochopila, pak mávla rukou a rozpačitě zamumlala:

„To nestojí za řeč.“

„Ale jistěže stojí,“ zabručel Dougall, místo objetí si založil ruce na prsou a zamračil se. „Zachránila jsi lady Sinclairovou i naši sestru, když je ta mrcha chtěla zabít. To je dluh, který nemůžeme nikdy splatit.“

„To už jste udělali,“ ujistila ho Murine slavnostně. „Zachránili jste mě před bratrem a jeho plány. Dluh jste rozhodně splatili.“

„Ne, děvče, zachránila ses sama, když jsi utekla na té krávě,“ podotkl Dougall a zamračil se, protože si uvědomil, že se o to měli zasloužit sami, místo aby ji nechali na pospas Danvriesovi. Což by jistě zvládli, kdyby tušili, kdo je. Saidh jim toho o dívce, která stála před nimi, řekla hodně. Nejenže jí zachránila život, stala se i její drahou přítelkyní, a je to prý skvělá žena; chytrá, čestná a statečná.

„Jen jsme tě schovali před jeho muži, když tě přišli hledat,“ přidal se Conran.

„A budeme v tom pokračovat, vid', Dougalle?“ řekl Alick vzrušeně. Aniž by čekal na odpověď, pokračoval: „S námi jsi v bezpečí, děvče. Nedovolíme tomu anglickému bastardovi, aby tě prodal jako kobylu prvním, kdo přijde.“

Geordie souhlasně zavrčel a ujistil ji: „Nic se neboj, my to zvládneme, už jsi bezpečí, vid', bratře?“

Všichni tři se otočili k Dougallovi, ale on se váhavě mračil. Uvažoval o tom, že dokud je Danvries jejím poručíkem a opatrovníkem, může si s ní dělat, co chce – pokud ji najde. To nejlepší, co pro ni mohou udělat, je dostat ji někam, kam za ní bratr nemůže. Jenomže Dougall si moc takových míst nedokázal představit: napadl ho jedině klášter. Kdyby složila slib, chránila by ji církev, ale... byla by přece škoda, aby tak krásná, statečná a podle Saidh i chytrá dívka zůstala zavřená v klášteře do konce svých dní.

„Dougalle?“ Když pořád mlčel, Conran začal naléhat: „Uděláme ji v bezpečí, že ano?“

Dougall si povzdechl a neochotně přikývl. Svědomí by mu už nedovolilo sledovat, jak se ta žena vrací do Danvries. Nevlastní bratr by ji nechutně využil, aby získal peníze, o které přišel v sázkách. Museli tedy zkusit, co se dalo.

Nejprve však potřeboval zodpovědět několik otázek. „Kam jsi vlastně měla namířeno, když jsi vyrazila na cestu... na té krávě? Máš rodinu, která by ti mohla poskytnout útočiště?“

„Henry je býk, ne kráva,“ zopakovala Murine vesele a pohladila Henryho po nozdrách. Zvíře se jí okamžitě pokusilo olíznout ruku, Murine s úsměvem ucukla a vážněji dodala: „Děkuji vám i za něj, že jste ho vzali s sebou. Ví, že vás to zdržovalo.“

Dougall ignoroval Conranovo štouchnutí a nezmínil se o tom, že nařídil, aby býka nechali na místě, ale rozčilené zvíře se rozhodlo, že poběží za nimi. Popravdě řečeno, Dougalla spíš ohromilo, že s nimi dokázalo držet krok. Chtěl zabránit, aby se k tomu někdo přiznal, a tak rychle máchl rukou k ohni. „Pojďme si sednout a ohrát se. Řekneš nám, kam jsi měla namířeno, a my tě tam bezpečně doprovodíme.“

„Ano,“ řekl Alick s úsměvem a otočil se zpátky k ohni. „Dlužíme ti za záchranu naší Saidh.“

Bratři se vrátili k ohni, jenom Dougall čekal na Murine, a povytáhl obočí, když je hned nenásledovala.

„Víš, já jsem se vytratila, abych si vyřídila... ehm... osobní potřeby,“ vydechla ostýchavě, pak se zamračila na býka a dodala: „A on mě neurvale vyrušil.“

„Aha.“ Dougall nevěděl, co má dělat. Kdyby odešel, odnesl by i světlo, a nezdálo se mu správné nechat dívku stát v lese potmě. Na druhou stranu by těžko ocenila, kdyby nad ní stál s pochodní, zatímco bude dřepět v křoví. Zvedl hořící poleno a zeptal se: „Chtěla bys tohle?“

„Ehm...“ Murine si nejistě prohlédla provizorní pochodeň, přistoupila blíž a vzala ji do ruky; vzápětí vytřeštila oči a rychle ji zachytila i druhou rukou: pochodeň byla těžká. Přemýšlela, jak zvládne, co potřebuje udělat, s hořícím polenem v rukou.

„Možná bych měl vyrobit pořádnou pochodeň, menší nebo delší, abys ji mohla zapíchnout do země a...“

„Ne,“ přerušila ho, poněkud nuceně se usmála a dodala: „Už je to naléhavé... Nějak to zvládnou.“ Po odmlce dodala: „Kdyby ses tedy vrátil k ohni a nechal mě tu samotnou.“

„Ach, ano.“ Dougall přikývl a začal se otáčet, ale když si uvědomil, že z místa vidí, jak se bratři usazují kolem ohně, otočil se zpět a navrhl: „Možná by ses měla přesunout trochu dál támhle za ten strom. Jinak by bratři...“

„Ano,“ přerušila ho s pochodní blízko tváře, a tak jasně rozeznal, že zčervenala.

Dougall přikývl a začal se znovu otáčet, ale zase se ohlédl, když si odkašlala.

„Nevadilo by ti...?“ Ukázala na zamilovaného býka, který jí právě olizoval přes šaty paži.

Dougall skryl úsměv, přistoupil ke zvířeti, chytil ho za objemný obojek a zatáhl za něj. Býk byl tvrdohlavý mrzout, zapřel se nohama o zem a odmítal se pohnout, dokud jeho paní neřekla: „Jen jdi, Henry, za chvíli jsem u tebe.“

K Dougallovu úžasu se býk přestal bránit a nechal se odvést jako poslušný pes. Dougall se s ním vrátil za bratry, ale pak se zastavil, protože si nebyl jistý, co se zvířetem udělat.

„Asi má hlad,“ poznamenal Conran a usmál se.

„Tak to byste ho měli nakrmit,“ zavrčel Dougall.

Conran nakrčil obočí, přikývl a otočil se na Alicka. Nemusel nic říkat. Mladší bratr se s povzdechem zvedl a převzal od Dougalla otěže. Konec konců, to on měl celou cestu na starosti koně. Dougall se posadil na místo, kde seděl předtím, než uslyšeli Murinin křik. Uvědomil si, že se snaží neotáčet, aby se přesvědčil, jestli se přesunula tak, aby na ni nedohlédli.

„Murine Carmichaelová,“ zamumlal Conran a potřásl hlavou. „A já jsem si myslel, že je Angličanka.“

„No ano,“ řekl Dougall zamyšleně.

„Je to hezká ženská,“ dodal Conran.

„Moc hezká,“ souhlasil Geordie s úsměvem. „O tom se Saidh nikdy nezmínila.“

„Je dobře, že utekla od toho nechutného bratra,“ řekl Alick zachmuřeně. „Vře mi krev v žilách, že se ji pokusil takhle prodat. To mi přišlo odporné, i když jsem ještě myslel, že je Angličanka. Ale Skotku? A tak statečnou dívku, která zachránila naši sestru?“ Znechuceně zavrtěl hlavou.

„Hmm,“ zamumlal Geordie už bez úsměvu. „Musíme ji před Montrosem ochránit.“

„A jak to chceš udělat?“ zeptal se tiše Dougall a konečně své obavy vyslovil nahlas. „Je to její bratr a opatrovník. Pokud ji najde...“

„Tak se musíme postarat, aby ji nenašel,“ zamračil se Alick.

„Mohli bychom ji schovat v Buchannanu,“ navrhl Geordie.

„On ví, že jsou se Saidh přítelkyně,“ podotkl Dougall. „Buchannan je jedno z prvních míst, kam se rozjede, když ji nenajdou poblíž domova. Byli jsme přece v Danvries, když se ztratila. Ve skutečnosti už nás jeho muži možná sledují.“

Všichni bratři se rázem zamračili a pak Alick podotkl: „Kdyby se ale... vdala, už by nebyl jejím poručíkem a neměl by právo jí rozkazovat.“

Dougalla to samozřejmě taky napadlo, ale teď se jen temně zasmál. „Takže se s ní hodláš oženit?“

„Možná že ano,“ odpověděl Alick, narovnal se v zádech a vypjal hrud'. „Ano, raději si ji vezmu, než bych se díval, jak se vrací do Danvries. Spát s ní by mi jistě nedělalo potíže.“

Dougall se při poslední poznámce zamračil. Spát s ní by rozhodně nebylo obtížné, z nějakého důvodu se mu ale nelíbila představa, že by to měl dělat Alick. Jenže to už se ozval Geordie: „K čertu s tebou! Jsem starší. Jestli se potřebuje vdát, je to na mně.“

„Jsi jen o rok starší,“ odfrkl si Alick. „Kromě toho by bezpochyby dala přednost hezkému mladému muži, což je můj případ. Zato ty jsi hromotluk.“

„Jestli mladým a hezkým myslíš tintítko, tak možná ano,“ zavrčel Geordie. „Já věřím, že si raději vybere opravdového chlapa, ne sotva ochmýřného kluka.“

„Řekl jsem to první, a jestli se potřebuje vdát, vezmu si ji já,“ řekl Alick rázně.

„Tak to sotva!“ Geordie zavrčel a výhruzně vstal.

„Dost!“ vyštěkl Dougall, když se Alick zvedl, jako by se na Gordieho chystal zaútočit. „Nechci, abyste se o ni rvali jako psi o kost. A už vůbec ne, abyste ji zahanbovali řečmi o tom, co dělá její bratr. Tak si sedněte a držte zobák.“

Bratři zmlkli a neochotně si sedli, ale dál se bavili. Dougall věděl, že v hádce budou pokračovat jindy. Měl chuť jim prásknout hlavami o sebe už jen za to, že navrhli, že si tu dívku vezmou, i když si nebyl jistý proč. To by

je zbavilo starostí o její bezpečí a ona teď byla jejich starostí. Koneckonců zachránila Saidh život.

To byl dluh, který nikdy nemohli splatit, a věděl, že bratři to cítí stejně. Tak proč nenechat jednoho z nich, aby se s ní oženil a vyřešil to? Ne že by na to taky nepomyslel, jen se při všech svých povinnostech zatím nedostal ani k úvahám o manželství. Pomáhal staršímu bratrovi starat se o klan a chov koní a myšlenky na vlastní sídlo a rodinu odkládal do budoucna.

Teď tu však byla Murine, její potíže a taky fakt, že ji nemohou nechat napospas bratrovi, když vědí, co je ten chlap zač. Kruci, nedokázal by to ani předtím, když ji našel na cestě, jak prchá na krávkě. A pak si také vzpomněl, jak se k němu během jízdy tiskla... Bože, voněla stejně krásně jako vypadala! Dougall se přistihl, že to odpoledne několikrát sklonil hlavu, aby vdechl její sladkou vůni.

Tiše zaklel, zadíval se do ohně a přemýšlel, jak by tu dívku ochránil před zlým osudem. Musí zjistit, jestli má rodinu, která by jí pomohla. Někoho, kdo by se mohl obrátit na krále s žádostí, aby ji zbavil bratrova poručnictví. Ale to nezjistí, dokud se k nim Murine nepřipojí a neodpoví na jeho otázky. Což ho přimělo přemýšlet... proč se ještě nevrátila? Jak dlouho může trvat, než se ženská v lese vymocí?

Ještě chvíli se mračil do plamenů, pak zvedl hlavu a poddal se nutkání zadívat se k místu, kde ji nechal. Ihned rozčileně vstal. Nejenže se vzdálila z dohledu, ona zmizela docela – mezi stromy ani neproblesklo světlo pochodně, kterou jí nechal.

„Co se děje?“ Conran zvedl hlavu, ale směrem k lesu se raději nepodíval.

„Murine je pryč,“ řekl Dougall zachmuřeně a sehnul se pro další hořící poleno.

„Cože?“ Conran vstal a otočil se. „Kam by sakra šla?“

Dougall bez odpovědi zamířil do lesa. Slyšel, že se i bratři škrábou na nohy, a podle záře, která je náhle obklopila, poznal, že si každý vzal na cestu hořící větev.

„Zatracená práce...“ Murine se prodírala houštím a tiše klela, protože se jí větve zachytávaly o vlasy a šaty a škrábaly ji do obličeje. Byla to samozřejmě její chyba, skutečně potřebovala obě ruce, aby unesla těžké žhavé poleno, které jí dal Dougall Buchannan.

Sice jí nabídl, že přinese menší, ale musela to odmítnout, už zoufale si potřebovala ulevit. Jenže pak bloudila lesem a hledala místo, kde by mohla odložit to zatracené poleno, aniž by založila požár, zatímco si bude držet sukně. Bohužel, všude byla půda pokrytá suchou trávou a listím.

Prošla kolem dalšího keře a málem klopýtla a spadla, když les ustoupil mýtině. Podařilo se jí udržet na nohou, aniž by poleno upustila, a rozhlédla se. Pak si úlevně vydechla, protože uprostřed mýtiny spatřila velký balvan. Konečně vhodné místo! Rychle vykročila vpřed a položila hořící dřevo na balvan.

Teď už ji nic neomezovalo: rychle si vykasala sukně a přisedla do dřepu, ale – poučená Henryho přepadením – oddechla si, teprve když úkol bezpečně dokončila.

Když se zvedala a rovnala si sukně, světlo se pohnulo a zničehonic zhaslo. Murine ztuhla a pomalu se otočila k balvanu, kde nechala poleno, ale zírala jen do neproniknutelné tmy. Teprve když sklopila oči, spatřila pár žhavých uhlíků. Ta zatracená věc se z balvanu skutálela a zhasla.

„Sakra,“ zamumlala Murine, spěšně popadla poleno a začala na něj foukat, aby se pokusila plamen znovu oživit. Bylo to marné, poslední jiskry pohasly, takže už neviděla ani polínko, které držela v ruce.

„Tak to je skvělé,“ zahučela a nepotřebný kus dřeva odhodila na zem. Pak se začala rozhlížet. Neměla ponětí, kde je, dokonce ani jakým směrem by měla hledat svoje společníky. Kousla se do rtu a snažila se zorientovat. Když přišla, odložila pochodeň a obrátila se k balvanu zády. Potom světlo zvedla a zase se pootočila – nebo ne? A od stromu, kde ji přepadl Henry šla přímo, anebo spíš obloukem?

Murine podrážděně rozhodila rukama. Neměla ponětí. Při cestě na mýtinu slyšela vzdálené mužské hlasy, teď už ne. Natáčela tedy hlavu v naději, že je odněkud zaslechne a vydá se za nimi, jenomže kolem panovalo ticho. Buď tedy všichni usnuli, nebo... Netušila, co jiného by je mohlo umlčet. Jedině smrt, pomyslela si a představila si skupinu tichých loupežníků, kteří se plíží za Buchannany k ohni, aby jim bez hlesu podřízli hrdla.

Murine se zachvěla, promnula si paže a nervózně se rozhlédla. Jeden z loupežníků ji mohl sledovat až sem a teď se možná plíží tmou, připravený podříznout hrdlo i jí... Bezděčně se chytila za krk, pak si ale uvědomila, co dělá, ruku spustila a narovnala se v ramenou.

„Nikdo tu není,“ řekla si pevně. „Musíš jen najít cestu zpátky a všechno bude v pořádku.“

Alespoň v to doufala. Popravdě řečeno, neměla moc času na přemýšlení o své situaci. Předpokládala, že je u Saidhiných bratrů v bezpečí. Dougall říkal něco o tom, že ji doprovodí, ale tím posledním si nebyla úplně jistá, protože v tu chvíli měla jiné starosti...

Murine rozmrzele zavrčela a rovně za nosem vykročila do tmy; přitom natáhla ruce před sebe, aby nahmatala roští, s nímž bojovala, než se dostala na mýtinu. Nemá vlastně na vybranou, musí se k těm mužům vrátit, vždyť netuší, kde je a kterým směrem by se měla vydat, aby se dostala do Skotska.

Jestli už nejsou ve Skotsku, uvažovala, když klopýtala tmou a šhubala za šaty zachycené v podrostu. To by byla velká smůla, kdyby se ze Skotska omylem vrátila zpět do Anglie. Upřímně řečeno, v poslední době nemá štěstí, takže přesně tohle by se mohlo stát.

Murine si v zamyšlení hned nevšimla, že se půda pod jejíma nohama náhle trochu rozjasnila. Držela hlavu skloněnou, aby ji větve nepíchaly do očí, a teď chvíli nepřítomně hleděla na světlejší zem. Zpomalila, zvedla hlavu a do něčeho narazila. Do něčeho, co ji hned chňaplo za ruku.

Mlčky zírala na mohutného tvora, jemuž světlo ze strany a zezadu propůjčilo velmi děsivé rysy. Vytřeštila oči, zalapala po dechu a pak cítila, jak padá, jak se jí zatemňuje zrak a svět se mění v malou černou tečku.

Přeložila Lucie Majerová